

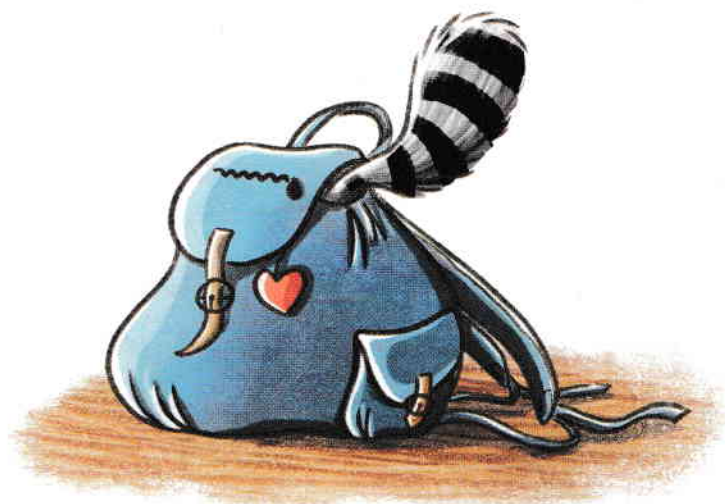
LBRIS

We know
books

ANKE GIROD

Elli și Felli

Cu ilustrații
de Caroline Opheys

Traducere din limba germană:
Evemarie Draganovici

Ars Libri

Cuprins

Dulapul cu flori și parfum de vanilie 7

Superratonesc de folositor! 20

Descoperirea 30

La un biscuit în dulap 42

Trupa „Vanilla“ 51

Călare pe aspirozaur 61

Petrecere în pijama 72

Mielul aventurier 85

Jachete preferate pentru totdeauna 100

Dulapul cu flori și parfum de vanilie

În cele din urmă, norii pufoși dispărură de pe cer, iar razele calde ale soarelui de după-amiază pătrunseră în camera nouă a lui Elli. Acum, dulapul cu flori mari în culori vii de pe peretele lung era scăldat în soare.

– Uau! șopti Elli extrem de impresionată. Apăru încet din ultima ei cutie de carton pentru mutare și își pironi privirea asupra mobilei imense pe care foștii proprietari ai casei nu o luaseră cu ei. În razele calde ale soarelui, dulapul străvechi strălucea în culori superbe, ca un exponat valoros dintr-un muzeu de artă.

– Un super-uau! murmură din nou Elli. Timp de câteva secunde rămase atât de impresionată de imaginea din fața ei și de faptul că florile păreau să fie atât de reale, încât nu se mai putea clinti din loc. Dulapul era într-adevăr ceva deosebit.

Foștii proprietari ai casei îl făcuseră cadou mamei și tatei pentru că nu mai avusese loc în noua lor locuință mică. Era o moștenire de la stră-străbunica și avea probabil în jur de două sute de ani. Era atât de mare, încât, dacă erai ceva mai mic de înălțime, puteai să crezi că e o minicameră. De la început Elli a vrut ca dulapul să rămână în camera ei. Răspândeă un miros de lemn și un sentiment de liniște, și era chiar mai în vârstă decât bunica ei preferată.

Elli miji repede ochii. Acum chiar i se părea că multe flori de pe cele două uși formau o față, iar dulapul părea să-i facă prietenos cu ochiul cu una dintre florile sale. Și Elli simți brusc furnicături în stomac...

Dar, o, nu! Își aminti din nou că, din păcate, odată cu mutarea nu câștigase doar acest dulap minunat, ci și pierduse vechea ei grădiniță. Și ceea ce era și mai grav: trebuia să meargă acum, aici în Răcești, la o nouă grădiniță. Iar

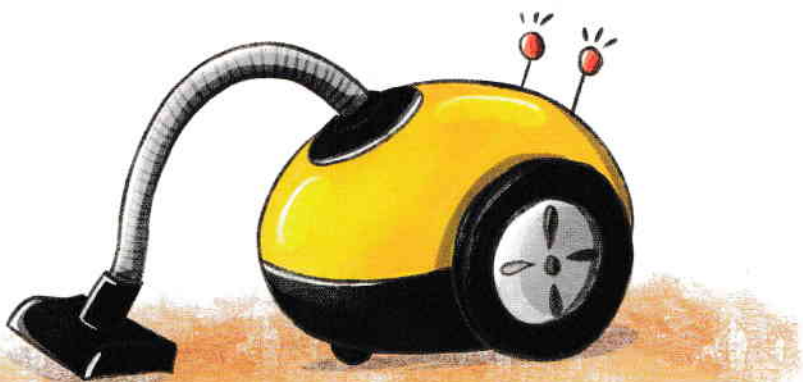
LBRIS

We know
books

ceea ce era și mai grav, bunica ei preferată era acum
mult mai departe.

Însă, cel mai grav lucru s-a întâmplat chiar în prima zi la noua ei grădiniță. Mai bine nici nu s-ar mai gândi la asta. Și, imediat, i se păru că frumosul dulap începea să-și piardă din strălucire. Însă, înainte să apuce să simtă din nou un nod în gât, se deschise brusc ușa și cea mai nouă invenție a tatei intră în cameră: un mic aspirator robot se apropia acum de ea, aspirând în surdină. Elli chicoti. Imediat, acest aparat, burtos și galben ca lămâia, urma cu siguranță să-i aspire din nou șireturile. Și așa se și întâmplă: hotărât, se îndreptă spre picioarele ei. Elli făcu repede un salt spre noul dulap superb, deschise o ușă și hop! sări în el. Acum avea neapărat nevoie de niște papuci de casă adevărați, fără șireturi, nu tenișii ăștia. Continuând să chicotească încet, trase ușa după ea și mai auzi doar cum aspirozaurul – așa numea Elli aspiratorul nebun în secret – se lovi cu o bufnitură de ușa dulapului și părăsi camera continuând să aspire în surdină.

Sunetul pe care îl scotea părea că aduce cu un oftat prelung de aspirare. Ușurată, Elli crăpă din nou ușa ca să poată respira mai bine și să audă dacă aspiratorul a plecat. Acum pătrunse o lumină atât de plăcută în dulap, încât mai rămase puțin acolo. Se sprijini încet de peretele de lemn al dulapului și închise ochii.

De când tata își pusese în cap să construiască cel mai bun și mai practic aspirator robot din toate timpurile, în casă se aspira mai mult ca niciodată. Din păcate, cea mai nouă invenție a tatei avea momentan prostul obicei de a aspira chiar tot ce întâlnea în cale. Și nu reușea, din nefericire, să scuipe lucrurile de valoare, așa cum fusese gândit.

Dar, cum spunea mereu bunica ei preferată, Lavinille: dacă tatăl tău nu are voie să inventeze nimic, nu e fericit...! Elli oftă. Of, și, dacă mâine trebuie să meargă din nou la grădinița nouă, atunci nici ea nu e fericită.

În semiîntuneric, își căută jacheta preferată de blăniță, care era chiar în fața ei. Îi era deja un pic mică, dar Elli o iubea nespus. Era moale și pufoasă și mirosea îmbietor a vanilie, pentru că buni îi puneau mereu în buzunare săculețe parfumate făcute de ea. În afară de asta, de blăniță se legau toate amintirile frumoase de la grădinița veche și din timpul numeroaselor vizite la bunica ei.

Elli își lipi obrazul de blănița moale ca plușul. Faptul că jacheta îi amintea un pic de blana unui raton,

animalul preferat al lui Elli, o făcea și mai valoroasă pentru ea. Draga ei buni i-o făcuse cadou.

– Of, buni, oftă Elli încet, de parcă bunica ei ar fi auzit-o chiar acum, dacă ai ști... La grădinița cea nouă mi s-a întâmplat ceva atât de stupid, încât mai bine nu povestesc nimănui! Elli simți cum i se umezesc ochii, dar nu voia să plângă din nou. Mai bine îmbrățișa jacheta ei de blăniță în semiîntunericul plăcut al dulapului.

Tocmai când blănița pufoasă îi încălzea plăcut obrazul, lui Elli i se păru că aude pe cineva vorbind.

– Cum așa? Dar ce s-a întâmplat?

Elli privi în jur uimită.

Era imposibil să fi auzit o voce tocmai acum! Nu, nu, în niciun caz.

Elli își ascunse din nou năsul, de astă dată și mai adânc, în blana caldă. Dar gândurile nu o lăsau în pace. Pentru că astăzi fusese pur și simplu atât de penibil. În niciun caz nu mai voia să se întoarcă acolo. Toți râseseră. Doar acea Shaia nu, dar ea oricum tace mereu. Și chiar Elli însăși era de părere că fusese într-adevăr nepricepută!

– Deci, îmi spui odată
ce s-a întâmplat?

Era vocea pe care tocmai
o auzise! Elli scoase capul din
jachetă și privi atentă în jur.
Nu, nu era posibil! Ce prostie!

Ochii ei se obișnuiseră
deja cu semiîntunericul. Ce
mare și spațios era dulapul! Și
ce miros fantastic! Dar mireasma nu venea
doar din buzunarul ei. Întregul dulap mirosea atât de
plăcut a vanilie. O, ce frumos!

Lui Elli deja îi plăcuse foarte mult dulapul. Se sprijini din nou comod de peretele din lemn. Sigur vocea nu era decât o închipuire de-a ei. Cine ar putea fi aici în dulap? Mă îndoiesc că ar putea fi buni – doar bunica ei nu se putea micșora! Și acel gând o făcu să chicotească. Chiar dacă dulapul era foarte mare, Elli putea totuși cuprinde totul cu privirea. Nu erau decât niște haine pe umerase și nimic altceva!

Chiar nimic!

